

*Forr a vesém, gyomrom megdermed, s közben alatta
Gyulladt májamból gőzöl agyamba a vér.*

Hát igen, a váltakozó nyavalyák! A hurutos szemek vaksi folyása, a megdermedt gyomor, s mostanában már a rosszul fércelt ízületek is! Néha alig tudok felállni a fotelomból, anynyira fáj a derekam. – Hát ennyi az asztalomon a Genézis! Elég silány teremtés. – Egyébként pedig Halottak napja van, este gyertyát gyújtok, ha találok itthon. Hányat is kellene találnom, s gyújtanom? Apámért, anyámért, Pista bátyámért, Géza bátyámért. A pesti nővérem megint kórházba készül: nehogy megelőzzön a túlvilági családgyesülésben, nem akarnék sereghajtó lenni, habár persze a logikus az lenne, mivel én voltam és vagyok a legfiatalabb a családban. S egyébként is engem valószínűleg az isten is megfigyelőnek, megértőnek és referálónak teremtett, ki számolna be egy család, egy életforma, egy világmoralitás, egy világ széthullásáról, ha nem én. Pico della Mirandola még egekig szárnyalva hirdethette az ember, az individuum hatalmát: „*Lelked végzéséből lesüllyedhetsz az alacsony, állati világba, és újjászülethetsz a felsőbb, Isten világába*”, s még apám is szuverén demiurgosz volt, öntörvényű világgá alakította udvarunkat, házunkat, kertünket, én már csak Tandorit idézhetem felelősséggel a diákjaimnak:

*Szálló porszemvalóbból
már azt a néma csendet,
amely – elég a jóból –
holtta válnod üzenget.*

VÉN MÁRIA: BOLYONGÁS